

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**

zastoupený advokátem JUDr. Romanem Haisem, sídlem Čenka Růžičky
767/8, Brno

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2020, č. j.: 41123/20/5100-41456-711929

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní (daňové) rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „*finanční úřad*“, nebo obecně pouze „*správce daně*“, přičemž tento termín je obecně užíván i pro žalovaného, pokud rozlišení jednotlivých úřadů nemá vliv na srozumitelnost textu) ze dne 14. 4. 2020, č. j. 2700688/20/2002-00540-609327. Tímto rozhodnutím finanční úřad nevyhověl návrhu žalobce ze dne 25. 3. 2020 na vyloučení majetku z daňové exekuce a vyslovil, že movitá věc – osobní automobil xxxxx, se nevylučuje z daňové exekuce nařízené exekučním příkazem ze dne 10. 3. 2020, č. j. 1854982/20/2002-00540-609327.

[2] V žalobě žalobce uvedl, že je výlučným vlastníkem předmětného vozidla, přičemž toto své tvrzení doložil správcí daně kupní smlouvou ze dne 13. 2. 2020, doklady o úhradě kupní ceny ze dnů 10. 2. 2020, 14. 2. 2020, 18. 2. 2020 a 21. 2. 2020 a čestným prohlášením pana xxxx, jednatele společnosti 3-PaintLook s. r. o., jež byla původním vlastníkem vozidla a jež je povinným subjektem daňové exekuce (dále jen „*daňový dlužník*“).

[3] Žalobce dále namítá, že aniž by byl správcem daně poučen o neunesení důkazního břemene, uzavřel žalovaný, že žalobce neprokázal, že k podpisu kupní smlouvy došlo v den ve smlouvě uvedený, resp. přede dnem sepsání vozidla správcem daně. Žalobce připustil, že v kupní smlouvě byly jisté nesrovnalosti. K prokázání data uzavření kupní smlouvy, resp. data převodu vlastnického práva předložil žalobce EET účtenky, z nichž se podává, že kupní cena v celkové výši xxxxxx Kč byla uhrazena nejpozději 21. 2. 2020 a jako označení plateb bylo uvedeno označení předmětného vozidla „xxxxx“. Jestliže žalovaný uvedl, že označení platby mohlo být po zaevidování změněno, není žalobci zřejmé, jak by k tomu mělo dojít a pokud ano, tak by o tom měl být dohledatelný záznam na straně příslušného správního orgánu. Skutečnost, že došlo ke koupi vozidla, potvrdil též jednatel daňového dlužníka xxxxx v čestném prohlášení. Bylo-li toto čestné prohlášení nedostatečné, měl jej žalovaný předvolat a vyslechnout. Závěrem žalobce uvedl, že došlo-li by k ústnímu uzavření kupní smlouvy, bylo by rozhodné datum uhrazení kupní ceny, která byla v plném rozsahu uhrazena dne 21. 2. 2020, tedy nejpozději tento den nabyl žalobce vlastnické právo k předmětnému automobilu.

[4] Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Žalovaný uvedl, že při posouzení případu vycházel ze zákonné úpravy a judikatury Nejvyššího správního soudu, a odkázal též na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[5] K námitce žalobce, podle níž jej nepoučil o neunesení důkazního břemene, žalovaný stručně uvedl, že povinnost informovat navrhovatele o neunesení důkazního břemene a vyzvat jej k předložení důkazních prostředků dopadá jen na ty situace, ve kterých navrhovatel nepředložil žádné důkazní prostředky, nebo předložil důkazy, které nemohou vést k prokázání právního důvodu pro vyloučení majetku z daňové exekuce (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, sp. zn. 7 Afs 348/2018). K této situaci však nedošlo, neboť žalobce důkazy předložil, avšak na základě volného hodnocení důkazů dospěl správce daně k závěru, že si odporují či jsou jinak nedůvěryhodné. Proto nebyla prokázána právní existence důvodu pro vyloučení majetku z daňové exekuce.

[6] K další námitce žalobce, jež se týká hodnocení důkazů, žalovaný uvádí, že žalobce ignoruje všechny důkazy, jež nenasvědčují jím předkládané verzi skutkového stavu. Žalovaný však hodnotil všechny důkazy jednotlivě ale i ve vzájemné souvislosti a přihlédl přitom ke všemu, co vyšlo při správě daní najevo, a dospěl k závěru, že žalobcem předložené důkazy nelze považovat za věrohodné k prokázání nabytí vlastnického práva k vozidlu.

[7] Pokud se týká konkrétně změny označení tržby, uvádí žalovaný, že toto není evidovaným údajem, ale jedná se pouze o interní označení na straně daňového subjektu, jehož změnu může umožnit systém využívaný daňovým subjektem k evidenci tržeb. Protože správce daně neeviduje údaj označení tržby, není ani evidována případná změna provedená daňovým subjektem.

[8] K žalobní námitce, že měl žalovaný předvolat daňový subjekt, resp. jeho jednatele k doplnění čestného prohlášení uvádí, že čestné prohlášení musí být považováno za ekvivalent vyjádření daňového subjektu, a to vzhledem k osobě, která čestné prohlášení učinila a vzhledem k tomu, že tato osoba je dalším příjemcem rozhodnutí o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. Žalovaný tedy považuje za neúčelné pro daňové řízení doplňovat obsah čestného prohlášení výsledkem jednatele daňového subjektu, a to i s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (odkazuje na rozsudek ze dne 20. 9. 2017, sp. zn. 6 Afs 237/2017).

[9] Závěrem žalovaný uvedl, že pokud žalobce operuje s tím, že kupní smlouva mohla být uzavřena ústně a v takovém případě by nabyl vlastnictví ke dni úhrady kupní ceny, jedná se pouze o hypotetické úvahy, jež nejsou z hlediska skutkového stavu posuzovaného případu relevantní, neboť žalobce písemnou kupní smlouvu předložil.

[10] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedena obdobná argumentace, jako ve vyjádření žalovaného k žalobě.

[11] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích uplatněných žalobních bodů vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí, a důvodnost žaloby posoudil takto. O žalobě bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, neboť žalobce souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání a žalovaný s takovým postupem nevyslovil svůj nesouhlas (ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), kdy soud neprováděl dokazování a spor mezi účastníky je veden v rovině právního hodnocení.

[12] Podle § 179 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.

[13] K uplatněným žalobním bodům soud obecněji uvádí, že jsou značně obecné a vytrhují jednotlivé důkazní prostředky, které byly hodnoceny komplexně ve vztahu k ostatním důkazům a jiným podkladům. Soud se tak vyjádří pouze v mezích takto vymezených žalobních bodů, přičemž všude tam, kde byla namítaná skutečnost posuzována komplexněji a toto komplexní hodnocení konkrétně napadeno není, odkazuje bez dalšího na odůvodnění rozhodnutí.

[14] K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí následující. Žalovaný při hodnocení uzavření kupní smlouvy důvodně vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, sp. zn. 1 Afs 394/2017 („osoba, která činí návrh dle § 179 ... daňového řádu, je v tomto návrhu povinna uvést tvrzení týkající se uplatňovaného práva k majetku, který je předmětem exekuce, a současně označit důkazy, které mají její tvrzení prokázat. Písemné důkazy k prokázání svých tvrzení je navrhovatel povinen doložit společně s návrhem. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 téhož zákona) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovateli svědčí právo nepřipouštět exekuci předmětného majetku.“), stejně jako na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, sp. zn. 9 Afs 376/2017, podle něhož „břemeno tvrzení i břemeno důkazní nese navrhovatel, jenž tvrdí, že mu svědčí vlastnické právo. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovateli svědčí právo nepřipouštět exekuci majetku)“. V rozsudku ze dne 13. 12. 2018, sp. zn. 7 Afs 348/2018, k tomu Nejvyšší správní soud dodal, že „v řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 ... daňového řádu je na navrhovateli, aby věrohodnými a vzájemně si neodporujícími důkazy prokázal, že mu svědčí vlastnické právo k majetku, jehož vyloučení z daňové exekuce se domáhá. Hrozí-li, že navrhovatel neunes povinnost tvrzení a důkazní břemeno, má správce daně povinnost jej o této skutečnosti poučit a poskytnout mu příležitost svá tvrzení a důkazy doplnit (per analogiam § 118a a § 267 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 177 odst. 1 daňového řádu). Pokud však správce daně na základě volného hodnocení důkazů dospěje k závěru, že si předložené důkazy odporují či jsou jinak nedůvěryhodné, je namístě, aby návrh zamítl, nikoli aby navrhovateli předeštl své pochybnosti a dal mu další příležitost, aby tyto pochybnosti vyvrátil.“

[15] Tyto názory jsou aplikovatelné i v tomto případě a žalovaný je řádně hodnotil. Je nutné uvést, že žalobce v podané žalobě poukazuje pouze na jeden z hodnocených důkazů, a nebere na zřetel důkazy další a jejich komplexní hodnocení. V dané věci žalovaný vyšel z toho, že provozovatel vozidla správci daně při soupisu vozidla sdělil, že vlastníkem vozidla je daňový dlužník a teprve poté, co již jednou s daňovým dlužníkem telefonicky hovořil, v čase 9:20 provozovatel vozidla uvedl, že daňový dlužník již není majitelem vozidla. Zároveň uvedl, že vozidlo bylo na den soupisu vozidla objednáno k evidenční kontrole v čase 9:00. Správce daně následně u stanice technické kontroly, kterou provozovatel vozidla uvedl, zjistil, že tato k evidenčním kontrolám neobjednává. Na místo soupisu se dostavil též žalobce, který uvedl, že se k evidenční kontrole měl dostavit v den soupisu v 10:00. Zároveň uvedl, že má plnou moc ke změně vlastníka vozidla v centrálním registru vozidel, tuto však v řízení nepředložil. Podle kupní smlouvy ze dne 13. 2. 2020 je stav tachometru vozidla vyšší než stav tachometru ke dni soupisu vozidla. Dále jsou v kupní smlouvě upraveny dva možné způsoby úhrady kupní ceny, ovšem ta, která byla zvolena (část kupní ceny měla být uhrazena v hotovosti dne 10. 2. 2020 před uzavřením kupní smlouvy) nebyla ve smlouvě uvedena. Kupní cena byla placena ve čtyřech splátkách v hotovosti, jež byly doloženy doklady k jednotlivým tržbám (EET účtenky) ze dnů 10. 2. 2020, 14. 2. 2020, 18. 2. 2020 a 21. 2. 2020. Tyto tržby jsou označeny jako zálohy, avšak nikde není uveden doplatek kupní ceny. Z výpisu z centrálního registru vozidel správce daně zjistil, že ke dni 11. 3. 2020, tedy ke dni sepisu předmětného vozidla, byl jako jeho vlastník evidován daňový dlužník, a to ode dne 12. 2. 2020. Pokud by žalobce vozidlo skutečně koupil, učinil by tak druhý den poté, co byl nově

evidován jako jeho vlastník daňový dlužník. Dále z výpisu z centrálního registru vozidel vyplývá, že poslední evidenční kontrola se konala 7. 2. 2020. S ohledem na třicetidenní platnost protokolu o evidenční kontrole vyplývající z ustanovení § 8 odst. 4 písm. a) bod 2 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, mohl být protokol z této kontroly využit ke změně vlastníka dle předložené kupní smlouvy. Z téhož zákona [§ 83 odst. 1 písm. b), resp. z § 83a odst. 1 písm. d)] plyne též povinnost podat žádost o zápis změny vlastníka vozidla ve lhůtě 10 pracovních dnů ode dne převodu vlastnického práva. K dotazu správce daně sdělila Slavia pojišťovna a. s. jako pojistitel vozidla, že povinné ručení ke dni 19. 3. 2020 je evidováno na daňového dlužníka. Žalobce k prokázání převodu vlastnického práva doložil též čestní prohlášení jednatele daňového dlužníka ze dne 6. 5. 2020.

[16] Podle soudu je zjevné, že žalobce sám předložil řadu důkazů k prokázání svého vlastnického práva, přičemž na správci daně potažmo žalovaném bylo, aby zhodnotil, zda skutečně tvrzení žalobce prokazují, tedy že majetek byl vyloučen z daňové exekuce. Žalovaný hodnotil jak předložené důkazy žalobcem, tak si vyhledal i další důkazní prostředky, kterými předložené důkazy posuzoval a uzavřel, že si tyto důkazy vzájemně odporují a některé jsou též nedůvěryhodné. Soud s tímto hodnocením souhlasí, přičemž žalobce v žalobě pouze vytrhuje jeden z důkazů, aniž by komplexní hodnocení žalovaného konkrétně nějak napadal. Proto za této procesní situace soud odkazuje na toto hodnocení předloženého důkazu (na který žalobce poukazuje v žalobě) ve vztahu k tvrzení žalobce o tom, že příslušná věc uvedená v soupisu měla být z daňové exekuce vyloučena. Stejně tak se ve svém odůvodnění žalovaný vypořádal s čestným prohlášením jako důkazním návrhem, když uvedl, jakou důkazní hodnotu mu přisuzuje a jak jej hodnotí v kontextu všech dalších důkazů. Pochopitelně nelze předjímat, zda by výsledk jednatele daňového subjektu přinesl nějaké jiné skutečnosti, avšak ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu není možné připustit, aby jednatel daňového subjektu vystupoval ve stejném řízení jako svědek (srov. rozsudek ze dne 19. 10. 2006, sp. zn. 7 Afs 15/2013), stejně jako to, že i výpověď tohoto jednatele by s ohledem na komplexní hodnocení důkazů stěží mohla něco změnit.

[17] Ohledně žalobního bodu, v němž žalobce napadá, že správce daně žalobce nepoučil o důkazním břemeni, pak takový postup zde nebyl namístě. V souzené věci je patrné, že žalobce nebyl nečinný a správci daně předkládal důkazní prostředky, tedy prokazoval své tvrzení. Závěr, jak takové předložené důkazní prostředky správce daně hodnotí, je pak již hodnocením věci samé, nikoliv odraz toho, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, proto nebylo namístě, aby správce daně žalobce o hodnocení důkazů před vydáním rozhodnutí seznamoval.

[18] Soud, stejně jako žalovaný, uvádí, že v dané věci není posuzována vůle stran k uzavření kupní smlouvy či úhradě její ceny, ale skutečnost, zda v době soupisu majetku při provádění daňové exekuce byl žalobce vlastníkem majetku, což musí věrohodně prokázat. Tato skutečnost žalobcem předloženými důkazy prokázána podle názoru soudu nebyla, když tyto důkazy byly nevěrohodné, což vyplynulo z dalších důkazů i podkladů, které zjistil správce daně, které konkrétně uváděl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a na které tak soud odkazuje.

[19] Pokud se jedná o námitku, podle níž není žalobci zřejmé, jak mohl být po zaevidování platby měněn její název, soud uvádí, že i touto skutečností se žalovaný zabýval, a soud s jeho závěrem souhlasí. Název platby není evidovaným údajem, a proto nemůže mít správní orgán žádný záznam o tom, zda ke změně názvu platby došlo či nikoli; tím pádem pak název platby nemůže prokazovat i účel platby ve vztahu k tvrzenému placení kupní ceny (nehledě na to, že žalobce předkládal celkem čtyři platby, všechny označené jako záloha, které nekorespondují s dohodnutou úhradou kupní ceny podle předložené kupní smlouvy). Žalovaný však nedospěl k závěru, podle něhož doklady o tržbě neprokazují uhrazení kupní ceny, pouze na základě možné změny názvu platby. Tento závěr přijal v kontextu dalších okolností, zejména těch, že první platba měla být uskutečněna ještě před tím, než mezi stranami došlo k uzavření kupní smlouvy a že v té době daňový dlužník nebyl veden v centrálním registru vozidel jako vlastník, a další skutečnosti, které jsou uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k velké obecnosti tohoto žalobního bodu soud tak odkazuje na toto odůvodnění.

[20] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19. srpna 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu